

BOOKA.

Knjiga **049**

Edicija **Zapadno od sunca**

PAOLO SORENTINO
SVI SU U PRAVU

Naslov originala

PAOLO SORENTINO

HANNO TUTTI RAGIONE

Copyright © Giangiacomo Feltrinelli Editore, 2010

First published as Hanno tutti ragione in March 2010 by

Giangiacomo Feltrinelli Editore, Milan, Italy

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Slanački put 128

office@booka.in

www.booka.in

PREVOD S ITALIJANSKOG

Mirjana Ognjanović

LEKTURA

Agencija Tekstogradnja

KOREKTURA

Booka

PRELOM

Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA

Marko Prokić

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2015.

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

ROMAN

PAOLO SORENTINO

S ITALIJANSKOG PREVELA
Mirjana Ognjanović

BOOKA.

U ovom romanu, pored likova koji su proizvod čiste mašte, pojavljuju se i drugi, osobe koje zaista postoje; njihova umešanost u ispričana zbivanja i tvrdnje koje su im pripisane plod su uobrazilje i ne predstavljaju rekonstrukciju stvarnih događaja.

Mojoj majci,
koja je razmišljala ovako.

*U času kada se ispusti duša
Sve sledi sasvim izvestan tok
Čak i u potpunom haosu.*

HENRI MILER

UVOD

Maestra Mima Repeta

(napisano u osvit dana kada je napunio stotinu leta)

Sve što ne podnosim ima svoje ime.

Ne podnosim starce. Njihove bale. Njihove žalopojke. Njihovu beskorisnost.

Još je gore kada nastoje da budu korisni. Njihovu zavisnost.

Njihove šumove. Brojne i ponavljajuće. Njihove razdražujuće anegdote.

Okosnice njihovih priča. Njihovo nipodaštavanje budućih naraštaja.

Međutim, ne podnosim ni naredna pokolenja.

Ne podnosim starce kad se bune i očekuju slobodno sedište u autobusu.

Ne podnosim ni mlade. Njihovu nadmenost. Njihovo hvalisanje snagom i mladošću.

Nadmenost junačke nepobedivosti, jer ne ustupaju mesto starcima u autobusu.

Ne podnosim razbojнике. Njihovo iznenadno cerekanje. Bez savesti i uzaludno.

Njihovo omalovažavanje bližnjeg, a različitog. Još nepodnošljiviji su dobri mladi, odgovorni i velikodušni. Utonuli u dobročinstvo i molitvu. Previše učenosti i previše smrti. U njihovim srcima i njihovim glavama.

Ne podnosim mušičavu decu koja se sama preporučuju i njihove opsesivne roditelje koji sve redom obaveštavaju isključivo o svojoj deci. Ne podnosim decu koja se deru i plaču.

A ona tiha me uznemiravaju, dakle ne podnosim ih. Ne podnosim zaposlene i nezaposlene, slatkorečivu hvalisavost i beskrupuloznost zbog njihove božanske nesreće.

Koja božanska nije. Samo nedostatak posla.

Ali, kako podneti sve te posvećene borbi, osveti, lakim izborima, i sa znojem što se širi ispod pazuha? Nemoguće ih je podneti.

Ne podnosim menadžere. A čak nema ni potrebe objašnjavati zašto. Ne podnosim malograđane, zatvorene u ljusku svog govornog sveta. Strah im usmerava život. Strah od svega što ne ulazi u tu ljušturu. Dakle, i snobove, i bez poznavanja značenja te reči.

Ne podnosim verenike, jer zakrčuju. Ne podnosim verenice, jer se mešaju.

Ne podnosim one širokih vidika, tolerantne i beskrupulozne.

Uvek ispravne. Uvek savršene. Uvek besprekorne.

Sve je dozvoljeno, sem ubistva.

Kritikuješ ih, i oni ti zahvaljuju na kritici. Prezireš ih, i oni ti dobrodušno zahvaljuju. Sve u svemu, posramljuju te.

Jer bojkotuju pakost.

Dakle, nepodnošljivi su.

Pitaju te: „Kako si?“ i zaista žele da znaju kako si. Šok. Međutim, ispod nezainteresovanog interesovanja, s neke strane, dolazi nabadanje noževima.

Ali, ne podnosim ni one koji te nikada ne dovode u nelagodnost. Uvek poslušni i puni obećanja. Verne ulizice.

Ne podnosim igrače bilijara, nadimke, neodlučne, nepušače, smog i čist vazduh, trgovinske predstavnike, picu na parče, isplativost, kornete sa sladoledom od čokolade, logorske vatre, menjačnice, tapete s cvetnim šarama, fer trgovinu, nered, ambijentaliste, građansku svest, mačke, miševе, bezalkoholna pića, neočekivano zvono na interfonu, duge telefonske razgovore, one koji tvrde da je jedna čaša valjanog vina dobra za

zdravlje, one koji se pretvaraju da su ti zaboravili ime, one koji, kako bi se odbranili, kažu da su profesionalci, školske drugove koji te posle trideset godina zovu po prezimenu, starce koji ne propuštaju priliku da te podsete kako su oni bili deo Pokreta otpora, nespremnu decu koja nemaju šta da rade te odlučuju da otvore umetničku galeriju, bivše komuniste koji gube glavu za brazilskom muzikom, plahovite koji kažu *zanimljivo*, moderne koji kažu *pizdarija* i iz toga izvedene reči, slatkorečive koji kažu *lepotičice*, *dušice*, *famozno*, ekumeniste koji sve nazivaju „*ljubavi*“, pojedine lepojke što govore *obožavam te*, srećkoviće koji sviraju po sluhu, lažne disidente koji kada ti govoriš ne slušaju, nadmoćne što prosuđuju, feministkinje, pešake, zaslađivače, modne kreatore, režisere, auto-radio, baletane, političare, skijaške cipele, pubertetlije, podsekretare, rime, vremešne rok pevače u pripijenim farmerkama, nadmene i ozbiljne pisce, rođake, cveće, plavokose ljude, klanjanje, police, intelektualce, ulične umetnike, meduze, čarobnjake, VIP-ovce, silovatelje, pedofile, sve cirkusante, kulturne poslenike, socijalne radnike, zabave, ljubitelje životinja, kravate, lažno kiko-tanje, provincijalce, hidroglisere, sve kolekcionare. Za stepen više ne podnosim one koji skupljaju satove, sve hobije, lekare, pacijente, džez, reklame, konstruktore, majke, sve gledaoce basketu, sve glumce i sve glumice, video art, luna parkove, eksperimentatore svih vrsta, čorbe, savremeno slikarstvo, stare zanatlije u svojim radionicama, gitariste amatere, statue na trgovima, rukoljub, banje za lepotu, filozofe privlačnog izgleda, bazene s previše hlora, alge, lopove, anoreksične žene, godišnje odmone, ljubavna pisma, sveštenike i ministrante, supozitorije, etno muziku, lažne revolucionare, morske školjke, pande, bubuljice, perkusioniste, tuševe sa zavesama, prohteve, žuljeve, ukrasne predmete, mladeže, vegetarijance, vedutiste, kozmetiku, operske pevače, Parižane, rolke, muziku u restoranu, proslave, sastanke, kuće s pogledom, anglicizme, neologizme,

tatinu dečicu, decu umetnika, decu bogataša, tuđu decu, muzeje, predsednike opština, sve članove opštinske skupštine, one koji protestuju, poeziju, kobasičare, zlatare, alarme, lančice od žutog zlata, političke vođe, sledbenike, prostitutke, osobe previše niske ili previše visoke, sahrane, dlake, mobilne telefone, birokratiju, instalacije, automobile svih kubikaža, priveske za ključeve, kantautore, Japance, šefove, rasiste i tolerantne, slepe osobe, ultrapas, bakar, olovo, bambus, kuvare na televiziji, masu sveta, kreme za sunčanje, lobije, žargone, fleke, izdržavane žene, rógove izobilja, mlade starce i starce mladiće, snobove, radikalni šik, estetsku hirurgiju, obilaznice na auto-putevima, biljke, mokasine, sektaše, televizijske voditelje, plemiće, gajtane koji se uvrću, asistentkinje TV voditelja, komičare, igrače golfa, naučnu fantastiku, veterinare, manekenke, političke izbeglice, tupave, potpuno bele plaže, improvizovane religije i njihove sledbenike, drugorazredne keramičke pločice, tvrdoglavce, profesionalne kritičare, parove, on mlad, ona zrelih godina i obrnuto, zrele, sve osobe sa šeširo, sve osobe s naočarima za sunce, lampe za potamnjanje kože, požare, narukvice, osobe s preporukom, vojna lica, razuzdane igrače tenisa, ljubitelje i navijače, mirise kupljene u trafici, venčanja, viceve, prvo pričešće, masone, misu, one koji zvižde, one koji iznenada počnu da pevaju, podrigivanje, heroinomane, Lajans klub, kokainomane, Rotari klub, seks turizam, turizam, one koji preziru turizam i kažu da su putnici, oni koji govore iz iskustva, one koji nemaju iskustva ali svejedno žele da govore, one koji umeju da žive, učiteljice, bolesno opsednute sastančenjem, bolesne uopšte, bolničare u klompama, stvarno, zašto li nose klompe?

Ne podnosim stidljive, logoreične, lažno tajanstvene, nespretnjakoviće, izlapele, ćudljive, prenemagala, ludake, genije, heroje, sigurne u sebe, čutljivce, srčane, zamišljene, uobražene, nevaspitane, savesne, nepredvidive, uviđavne, pažljive, krotke,

stručnjake, strastvenike, bahate, večno iznenađene, nepristrasne, nesuvisle, zatvorene, štosere, cinične, plašljive, zdepaste, svađalice, ohole, flegmatične, hvalisavce, dragocene, moćne, tragične, bezvoljne, nesigurne, sumnjivce, razočarane, začuđene, pobjednike, škrtice, rezignirane, zapuštene, sladunjave, tužne, što se vazdan žale, hirovite, razmažene, bučne, masne, osorne i sve ostale što se s određenom lakoćom uklapaju u društvo.

Ne podnosim nostalgiju, normalnost, zlobu, hiperaktivnost, bulimiju, ljubaznost, setu, žalost, inteligenciju i glupost, uobraženost, mirenje sa sudbinom, stid, drskost, simpatičnost, dvostruku igru, nebrigu, zloupotrebu moći, nepodesnost, sportsko držanje, dobrotu duše, religioznost, hvalisanje, ljubopitljivost i ravnodušnost, glumatanje drame, stvarnost, krivicu, minimalizam, trezvenost i prekomernost, opšta mesta, lažnost, odgovornost, lakomislenost, uzbuđenje, mudrost, odlučnost, samosažaljenje, neodgovornost, ispravnost, suvoparnost, vedrinu, lakomislenost, pompeznost, neophodnost, ljudsku bedu, saosećanje, sumornost, predvidljivost, nesavesnost, zavodljivost, užurbanost, mračnjaštvo, nemarnost, sporost, osrednjost, brzinu, neizbežnost, amaterizam, profesionalizam, opisivanje, automobilizam, autonomiju, zavisnost, eleganciju i sreću.

Ne podnosim ništa i nikoga.

Ni sebe samog. Naročito ne sebe samog.

Samo jednu stvar podnosim.

Nijanse.

1.

Gondolijeru, povezi me u Napulj.

Franko Kalifano

Mi to nismo ni primetili, međutim sve je počelo jer je neko, nažalost, bio obdaren. Ja!

Šta drugo reći? Čovek provede mnogo vremena govoreći sebi: u redu. Ali to uopšte nije dobro. Takoreći nikada. I ovde bih već završio, pre nego što i počnem, da nije te bolesne sujete što galopira u meni brže od mene.

Voleo bih da budem jasan, premda to ne bi ničemu služilo.

Tri nadražaja za povraćanjem i ove loptice od hladnog i žućkastog znoja što mi miluju nisko čelo, moje nisko čelo, nisko čelo moje, čelo Tonija Pagode, zvanog Toni P, s ove četrdeset četiri ispunjene, žestoke godine što nosim sa sobom i ne brojim, a da ih brojim, i te kako bih patio. Jer čovek bi hteo da bude mladić celog života, ostariti uopšte nije neka fora. Stvarno ne verujem. Kako god, treba nekako srediti ta uputstva za postojanje. Uz pomoć sporih proklizavanja.

Ništa, jedan sam od onih koje ljudi nezasiti glupanderskih etiketa nazivaju „pevačem iz noćnog kluba“. Međutim, nisam etiketa. Čovek sam.

Ali šta reći, s naknadnom pameću: da nije možda bilo bolje biti etiketa?

Džedžim zadovoljan u ovoj raskošnoj garderobi, velikoj poput salona moje napuljske kuće, s crvenim somotom što mi se ne slaže sa životom, dok iščekujem najvažniji koncert sopstvene

veliĉanstvene karijere, koju sam, kao što svi znaju, gradio mic po mic. Spuštam se na kolena i trudim se da zaustavim kiselu vodu što brboće kako bi se popela iz želuca u umivaonik, krstim se, sklopljenih šaka, punaĉkih, naĉiĉkanih zlatnim prstenjem. Dlanovi se lepe kao znojavi magneti. Sada sam oznojen naĉisto od sebe samog.

Molim se tako što razvlašćujem daleke uspomene o prvom priĉešću, meĊutim ništa, ĉak ni skromni Oĉenaš. S druge strane, kokain, ako ga uzimaš duže vreme, i to svakog bogovetnog dana, iskasapiće ti pamćenje, nego šta. I ne samo pamćenje. A ja koku veselo koristim bez predaha dvadeset godina. Onda priĉaš da nije tako, u glavnoj četvrti uma vrtiš misao da je pamćenje otporan oporavljeni bolesnik, napadaš dokaze, smanjuje se nagovaranje – pozorišna zavesa od prašine. Zapanjenost takoĊe, ali reĉ je o usporenim bleskovima. Velik smrad novosti, iznebuha.

I tako poĉinju nesnosni bolovi, životni sokovi na granici, pa se naĊeš rastresen, pred sopstvenom dušom, mlitavom i na kolenima. Pred tim nevidljiviim spomenikom.

Ali, nećeš ga se uopšte osloboditi jednom molitvicom, ma kakvi, premda se sećam reĉenice koju sam rekao nekom prilikom jednoj novinarki s priliĉno dobrim sisama:

„Ako je Sinatri sâm Bog poslao glas, onda je meni, nešto skromnije, poslao San Đenaro.“ To sam rekao.

U to vreme bio sam tu i tamo sklon da budem uobražen. A ukoliko mi dobro proĊe ovaj koncert, mogu i sada da postanem pravi drznik.

Ustajem i još jedan nadražaj za povraćanjem hvata me kao da sam na rodeu. Osećam kako mi se uz grlo penje džin tonik broj tri. Ne, nema koke kada pevam. To sebi može da priušti Mik Džeger, koji se dere, trĉi i meša, a ja pevam, moram da osetim resicu kako udara kao rulet, a glasne žice kako titraju, jer one su, uostalom, moja gitara. I taj nadražaj ima jasno poreklo,

budući da napolju, u prvom redu, u veličanstvenosti *Radio City Music Halla*, uništen alkoholom i iskustvom, sedi upravo on, *The Voice*, spreman da čuje mene, Napolitanca nepoznatog u SAD, ali koji u Italiji, Nemačkoj, Rusiji, Španiji, Belgiji, Holandiji, Brazilu, Argentini i Venecueli po svoj prilici proizvodi iskrice rafalnom paljbom iz mitraljeza od prodatih LP-ja. Rafalnom paljbom iz mitraljeza, nego.

Čekaju me. Ako išta umem dobro da radim u ovom svom životu, to je onda da pustim da me čekaju. U stvari, toliko dobro to činim, da se naposljetku neću ni pojaviti. Ali to je druga priča.

Reč je o aplauzu koji smrdi na nostalgiju tipa „O sole mio“ i „Munasterio e Santa Chiara“, aplauz koji publika šezdesetogodišnjaka Italo-Amerikanaca baca na još praznu pozornicu, iščekujući uobičajeni pobjednički izlazak. Moj!

Reč je o publici, o tim Italo-Amerikancima koje poznajem kô sopstveni džep. Publika koja se hranila antenama uperenim u italijansku televiziju, rasla na navalama bujica sete. Treba imati poverenja u takve ljude.

Moj čuveni pijanista Rino Papalardo, zviždi mi i kuca na vrata garderobe izvežbanom šakom u kojoj se nalazi crveni mali rog protiv uroka. Kucnuo je čas.

„Stižem odmah“, zviždućem, samo jednom glasnom žicom, dok proučavam sopstveni go i izobličeni, naduveni, a dlakavi stomak. Virkam u ogledalo ponosnim pogledom koji je uništio tolike *girls* i zapažam, s mrvicom zabrinutosti, da nam baš sada nije bilo potrebno, dokurca, što je to smeđe okance postalo naborano i neprikladno. Ali i dalje lukavo i podesno, cinično i romantično u isti mah. Zadržavajući dah, vežbam da uvučem tu izbočinu. S razočaravajućim ishodom. Navlačim svilenu košulju za smoking, potom se odlučno ogledam u ogledalu omeđenom prevelikim brojem električnih sijalica,

velikodostojnički i ispunjen nadom, što mi je u prirodi, i sve se pretvara u svojevrsnu orgiju osećanja, straha, teskobe i uzbuđenja.

Rino insistira, ponovo kuca.

„Evo me, sestrice, dolazim“, kažem ja.

Dok užurbano sipam u sebe džin tonik broj četiri.

Napredujemo dugim hodnikom obasjanim neonom što vodi do pozornice, kao gradonačelnik sa saradnicima, ja na čelu, Rino Papalardo, Lelo Koza na bubnjevima, Đino Martire na basu, Tita Palumbo – *guitar*. Svi u smokinzima, svi izbačeni iz kolotečine, svi truli od osećanja, s nečistim saznanjem da je ovaj koncert veći od nas.

U sebi, Tita svakako razmišlja o tome kako ne umemo da pročitamo ni jednu jedinu notu. Ali, u sebi. Ovo je uspeh, ovaj naš, izgrađen na sluhu.

„Dobro bi mi došla kapljica *balantajnsa*“, šapuće Koza Martireu.

„Možda je u publici“, ironično će usplahireni Martire.

„Ko?“, balavi gluvo Lelo Koza.

„*Balantajn*, vlasnik istoimene fabrike“, kaže Đino Martire.

„Ne serite“, presuđujem. I prestaje svaka priča.

„Četiri“, reži promukli Lelo Koza i počinje sporije nego što inače ide bubanj, u 4/4. U drugom krugu nadoknađuje uobičajenu ritmičku brzinu. Iza kulisa, mrko gledam Kozu. Tokom beskonačne introdukcije od dvadeset pet sekundi, pomišljam nemilosrdno da je ova sala veća nego što mi je ostala u sećanju, ma imam poremećenu pljuvačku, previše je te pljuvačke, i za petnaest sekundi upadam, izlazim na scenu, čak i za manje, nek' ide u dupe pljuvačka, pljuvačka ima da odstupi.

Pritisak mi se stabilizovao na vrednostima osobenim za guštera: jedanaest sa četrdeset. Srednjovekovno bledilo prelazi mi preko lica, kako god. Moj izlazak je jaguarski, rekao bih, lažno nehajan. Ali kada je reč o izlasku na pozornicu, pravi

sam majstor, arhandel, mogao bih da pišem rasprave o tome, pamflete... od aplauza mi se trese vilica, to je pljeskanje kao na *day after*, po blagosti Mladenca, pomalo mi curi pljuvačka i dok grizem mikrofon, smešim se veseloj publici što se dernja i prepoznaje „Il treno per il mare“.

Na kraju uvoda, započinjem s pesmom. I posle dva spominjanja ljubavi, podiže se divljački aplauz Italo-Amerikanaca. I još previše pljuvačke, mozgam zaglupelo od osećanja, ali svejedno, podvaljujem im, uvek je tako, ljubav ih otupljuje vazdan, ove ovde, i niko nikad neće saznati da... previše pljuvačke, previše pljuvačke.

I sada, moždane hemisfere udaraju kao okna ostavljena otvorena dok duva olujni vetar. Pogledom tražim Sinatru u prvom redu, ne nalazim ga, gde li je koji kurac? Vidi ti njega, nije došô, pederčina!

Počinjem drugi stih s pola sekunde zakašnjenja, sustižem ubrzo i okončava se, u osrednjem izvođenju „Un treno per il mare“. Kažem hvala i povrh *thank you*, i dok to izgovaram uspevam da lociram ljubičastog Sinatru. Daj sve od sebe, Toni, šapućem sam sebi, i Toni daje sve od sebe kad se podiže „Una cometa nel cuore“, jedna od onih pesama što bi pokidala i srce švedskog serijskog ubice. Posle dva akorda lepo sam porušio zidove osećanja.

Gubim se u svetovnoj misli: kada porušiš zidove osećanja, život postaje božićna kuglica.

Sada, odvažan i uobražen kao papagaj iz TV emisije „Portobello“, ugnedzio sam se na četiri tona više, na visokim tonovima ritornela, koje ni Diamanda Galas ne doseže, to su stvarčice od kojih trepere zidovi *Radio Citija* poput harfe koju svira neka budalčina, i italo-američka publika se raspada, karpalne i metakarpalne kosti radnika zbog pljeskanja, a brbljive gospođe zadržavaju ogromne suze nadomak zenica. Istopljene senke za oči, rastopljene kao užegli margarin. Stvari što

prodiru u otkucaje srca ukoliko si se ikada u životu zaljubio. A ko se bar jednom u životu nije zaljubio?

Dešava se i to da Frenk Sinatra, u prvom redu, popravljajući pantalone od gabardena i smeje se i zabavlja zbog te glasovne nadmoći. Zabavlja nešto umerenije, Frenk naviknut, kakav je inače, na uzdržanost, on je druga priča, potrebno je nešto više da bi iznenadilo Frenka, nešto više od ove životne vrteškice što poznaje i spolja i iznutra i spređa i otpozadi. A sada ga lovim, našeg Frenka, u prvom planu, ukrštamo poglede, u orgijastičkom delirijumu bezmernog međukolegijalnog divljenja.

Na Olimpu sam, majku ti, ili bar u Frenkovom klanu – pomišljam.

Raj je na korak od mene sada kada tako božanstveno pevam, sada kada se osećam kô Bog, pobogu, stvarno sam Bog, zatvorenih očiju i glave nagnute prema visinama. Kada bi se Bog mogao videti, držao bi sada, najverovatnije, mikrofon meni, Toniju Pagodi. Zvanom Toni P.

I tako, kao Čarli Čaplin zabavne muzike, idem pod ruku s našim gospodinom od dvadeset, do dvadeset četiri. Njujorškog vremena. Na pozornici Radio Citija.

Pijan kô majka, Sinatra ne drema uopšte. Ne samo što ne spava, on i ne kunja, a to se u mojoj zemlji zove dostignućem. Jasnim i sjajnim.

U svakom slučaju, vrtlog nota, melodija i sinkopiranih misli sustiže se u mojoj mislećoj lobanji i razmišljam, ukoliko ne dam sve od sebe sada kada dajem sve od sebe...

Brljam „Qel che resta di me“ i čini mi se da imam gvozdena muda.

Rasipam po vazduhu „Un giorno lei mi pensera“, i mislim da su mi muda od čelika.

Davim publiku u njihovim sopstvenim suzama prodornom „Non c'ero, amavo“, i mislim da će ovaj uspeh, uz Božju pomoć,

trajati čitavog života, čitavog života... pa, dakle, večeras kurvetine, večeras američke kurvetine, Njujork ih je pun.

Zatim se prenemazem kako samo ja umem s „Lunge notti da bar“, i pevam je jedne ruke uvučene u džep sakoa i prstima se poigravajući kesicom kokaina od tri grama. Dve hiljade osoba koje ne ispuštaju iz vida nijedan moj treptaj ipak ne zna da se ja, tim bezobraznim prstićima, poigravam drogom, večeras američke kurvetine, sve mi to pritiska lobanju, kao frape u mikseru.

Zabavljam se, malčice ih zafrkavam, ove moje italo-američke šezdesetogodišnje ljubitelje, ako mislite da sam sada go, ogoljen od osećanja, iskrenosti, u vlasti vaših odsečaka plaćenih ulaznica, onda ste promašili put, nije tako, čak i sa svim tim vašim pogledima na meni nećete moći da upoznate moju tajnu, tajnu prstiju što se zabranjenim, protivpravnim igraju. Uostalom, ne zna se ništa, ni o osobama, niti predmetima, jednostavno, nikada se ne može videti neka stvar ili osoba u svojoj celokupnosti, ako vidiš nečije lice, ne možeš ga videti s leđa, vidljivost ti je uvek delimična, sasvim otprilike.

Postojanja su samo pokušaji, uglavnom izvedeni preko kurca.

Sa svoje strane, gledam ispod oka pokrete mojih gledalaca na stolicama, vidim sjakteće oči, ruke vremesnih parova koje se prepliću kako bi potvrdili ispravnost tridesetogodišnjice braka, ne, to nije bila greška, ovaj zajednički proživljen život, bio je to život, gadan život, pun puncat noćnih zaseda, uvređen i svečano odeven u nezadovoljstva i razočaranja, ali vredeo je, i vidim debele guzice majki koje se uzbuđeno premeću po sedištima, svašta su doživele, ali ne valja o tome govoriti, s druge strane, popovi su ih razrešili, majke. Delirijum. Vidim tradiciju, folklor, nade, snažne volje, ova italo-američka govna, sve je to svet za sebe, leti Supertoni u najvišim tonovima „Lunghe notti da bar“. Anke te pokazuju da se danas greši više, nije tačno, stvar je u tome što se danas kaže, a juče se ćutalo. Glava mi je puna anketa.

Bisevima obasipam, kao da delim letke na stanici podzemne železnice.

U garderobi, Tita se oseća laganiji, ima dva kila manje od napetosti, sada, dok se cmače s Lelom, Rinom, Đinom i dolepotpisanim. Deru se i pevaju horsku stadionsku pesmu, kao da su osvojili fudbalsko prvenstvo. Oznojeni i srećni. Ja ih gledam sa sažaljenjem, ali ne pevam, ja sam vođa benda i treba da budem deo onih što su znali kako će ovaj posao u Njujorku dobro da se završi. Ulazi dahćući Dženi Afrodite, moj menadžer, sa svojim četvrtastim beznačajnim lišcem i jogunastim pramičkom kose koji mu opsesivno pada na čelo, s briljantinom što mu guzi levo uvo, podmlađujući ga za šest meseci, te stišava hor rečima koje padaju kao tutnjava groma usred prvog sna:

„Momci, Sinatra hoće da vas pozdravi.“

Spušta se krhka tišina. Egzistencijalna.

A ja, brzinom geparda koji je začuo pucanj, okrećem se i ispaljujem sačmu prema sjajnom ogledalu. Nameštam kosu. Crvenu. Obojenu. Oksiženiranu. Mahagoni nijansa. Kosu pomalo sličnu Silvanovoj, manijačku. Zabacujem je unazad, samo jednim pokretom četke, pa zatvaram kućni ogrtač. Rukom dajem mig Dženiju. Mig diktatorskog ukusa. Nezaboravan. I vrata se otvaraju. Tita drhti i izvinjava se sebi samom što se samovoljno kritikovao nekoliko puta, što se nije dovoljno voleo, tada. U hodniku se čuju prigušeni, baršunasti koraci u ritmu. Koraci nekoliko osoba. Silovanje itisona. Telohranitelji ga uvode i pojavljuje se Frenk, teturajući se lelujava, crven u licu, kao izvesni seljani iz Abruca. Frenk mi se primiče, pruža ruku, na kojoj se prostire prsten kupljen po ceni od sto dvadeset dve hiljade dolara. Dijamantski orgazam. Odgovaram jednim od trinaest miliona lira, kupljenim kod zlatara u Ulici Marina. Ruke se stežu. Dva prstena se dodiruju, zveckanje koje nikome ne promiče. Peta avenija protiv Ulice Marina, neravnopravan dvboj.

Ponižen, Tita gleda u svoju burmu, i u najvažnijem trenutku života guta nove i neizražene komplekse niže vrednosti. Teorije i ideologije o novim oblicima plemenitosti u meni utiru put. Hteo bih da starom Frenku poklonim malo koke, međutim, suzdržavam se. Jedva.

Frenk, niži od svakog pesimističkog predviđanja, uz par carskih pokreta, seda na moju stolicu, jedino sedište u garderobi. Ja i moja grupa, stoječki, iščekujemo proročanstvo koje je vredno čitave karijere. Na potpuno neodgovarajući način, Lelo Koza podseća kako je zapravo i prefinjeni šaljivdžija, osim što je obdareni bubnjar.

„Izgleda kao Napoleon“, kaže Lelo Koza, pokušavajući da iza-zove neizvesno saučesništvo drugova. Probadam ga pogledom kojim se daje otkaz. Božjom milošću, Sinatra nije razumeo. Frenk ostaje da sedi, ali još ne govori. Napetost raste, oseća se tako neopisiva napetost, do te mere da se u određenom trenutku graniči s vlažnošću. Sinatra, sporo kao zavisnik od heroina, vadi paklu cigareta. Poput žirafa, svi izdužujemo vratove kako bismo virnuli i videli marku koja piše na paklici. Međutim, za nju dosad nismo čuli, za tu marku. „Sinatra“, tako se naziva.

Frenk naslanja cigaretu na usnu, kao u mjuziklu koji je pušten usporeno, zatim vadi upaljač, *dipon* od platine iz 1958. godine i na zakržljalom italijanskom sastavlja rečenicu.

„Ovaj mi je poklonila Merilin Monro.“

Sada vlada nemir. U znatnoj meri.

„Koncert is good, ali ne zaboravi jedno, Toni, uspeh... uspeh je ono što postižeš na klozetskoj šolji“, podvlači Frenk Sinatra uz alkoholičarski smeh.

Uspeh na klozetskoj šolji.

Vaš Toni ponovo razmišlja o tim rečima i dok smlavljen, kako se oseća u crnoj limuzini koju je ko zna ko platio, ali on nije, to je bar izvesno, sedi sam samcit i nižu mu se pred očima

– kroz koje probija šest džin tonika – oblakoderi Midtauna. Vozač me ne šljivi čak i kada bih ga preklinjao, te onda sam sebi objašnjavam kako je kucnuo čas da izvadim kokain. Naginjem se nad prahom i šmrčem kao da bi trebalo da srušim Empajer stejt bilding, a zapravo me tamnoputi vozač nije čuo, obezvučen jednim od onih stakala koja se kod nas koriste samo za banke. Sâm sam, nadao sam se večeri sa Sinatrom, ali on je šmugnuo kao neko ko ti je učinio ogromnu uslugu već time što je došao na koncert. Bio sam optimista, zvezde, slavne ličnosti, zna se. Uvek su negde drugde. U svakom slučaju, ne tamo gde sam ja. Zamišljao sam ih kao simpatične osobe, posle večere s Frenkom, u kućama koje je uredio scenograf Bilija Vajldera, međutim idem pravo prema Tajms skveru i tamošnjoj monopolističkoj koncentraciji kurvi. Moje carstvo. Gde se ne osećam kao da mi tu nije mesto. Idem po etničkim grupama. I primam u limuzinu jednu tamnoputu, jednu Portorikanku i jednu nevaljalog plavog pogleda što mi liči na Nemicu, Mađaricu, ili ne znam šta već, s Istokom i Severom uvek imam popriličnu zbrku. Čovek sam naviknut na američki ili topli tropski luksuz, gde se zatim osećam kao faraon na godišnjem odmoru. Ostavio sam tri druga iz benda da uživaju u nekom baru u Vilidžu, njih trojica od života mogu najviše da zatraže jedno pivce na šanku zamračenog bara. Ne mogu ni da razgovaraju s barmenom. Diktatura engleskog jezika isekla ih je iz dobrih krugova života. Dženi Afrodite, ne zna se gde je, on ima svoje staze i bogaze i nikada ništa ne govori nikome, uvek kaže kako ima da radi, moglo bi da bude tačno, kao što bi moglo da bude tačno i kako odlazi da bi uzeo heroin, otkud ja to znam?

Međutim ja, dok nudim kokainom njih tri, rasprđujem se američkim rečima što bi moglo biti jednako rečima emigranata s početka 20. veka. One mi ne odgovaraju, uronjene u beli prah. Ali meni se sviđa da opštim. Uvek mi se dopadalo. I na načine komuniciranja nikada nisam bio mnogo gadljiv. Svejedno da li

su to reči, udarci, suze ili smeh, ljubavna pisma, seks, alkohol ili kokain, za mene je svejedno u redu, sve dok ima opštenja.

Ulazimo u sobu i šmrčemo ponovo, duge trake koje vidiš na početku, ali ne i na kraju. Bacam se na krevet hotelske sobe kao da kažem: ovde sam, evo me, radite sa mnom šta god hoćete.

Tamnoputa ima visokozvučne sise što se slivaju sa strane u bujici sa pukotinama, posledica mnogobrojne dece, ili prevelikog broja šaka koje su ih pipale. Ova poslednja misao nije mogla bolje da mi legne, uzbuđuje me! Portorikanka je urednjakovička, svlači se u uglu, kao da sama odlazi na počinak. Odabira za sebe slobodnu stolicu i slaže svoje krpe tu, poput kasirke na probnom radu. Marljiva je. Manje-više, po mom mišljenju, bila je jedna od onih što im nije išlo loše u školi, a kod kuće nije imala naročito volje da gubi vreme s braćom i rođacima. To je mišljenje koje mi se javlja. Međutim, ona koja me brine je ledena plavuša. Ostaje nepomična, obučena, naslonjena na komodu, s izrazom nevaljale računovođe. Kao da kaže: ovde sam, ali kada bih bila na skupu zubara, ponašala bih se na isti način. Ide mi na živce, čini protivtežu uzbuđenju izazvanom prečesto opipanim sisama tamnopute. Upravo je tamnoputa ta koja se prva smešta na ležaj kraj mene. Trlja se. Ljubim je. Ona izbegava moj poljubac.

Ko zna zašto, primam to loše:

„I'm a singer“, kažem bez razloga.

Niko nije pričao, ja sam progovorio.

Nijednu od njih tri nije moglo više da boli dupe.

Pridružuje se Portorikanka, lažno vrela. Nađe mi se iza leđa, kao ubica, a zapravo me mazi odovud-odonud, dok se tamnoputa upustila rutinski, raširenih nogu. Ulazim u nju, i ko zna zašto, mislim da ne rešavam nikakav problem. Uzbuđen sam, ali sada nije tako tvrd kao što bi se moglo pomisliti. Koka stajnuje te mačo nade. Plavuša me razdražuje, samo ravnodušno

gleda, ne odvajajući se od komode, bez svlačenja, sve u svemu, za koji je kurac plaćam? Začas ću biti đavolak u kvartetu. Pomeram se u tamnoputoj, ali bez patosa. Usamljenost me hvata za jaja spuštene glave.

Treba da budemo snažni, Toni.

Unosim se, sav poslovni trud, brige, zebnje moga života se opravdavaju, treba da se opravdaju u trenucima kao što je ovaj. Jebati tri različite žene sa različitim pričama i sa različitim očevima i majkama. Kako god, ubrzavam, brekćem, brkam anatomiju, vadim ga napolje, samo što ne svršim i tek sada shvatam, plavuša, tajno i munjevito kao nečujni šakal, priljubila mi se odozdo, i dalje obučena, stavlja ga u usta i ja stižem na cilj. Ma umirem! Upravo ona što mi je bila toliko nesimpatična, predala mi je ovaj božićni dar, kakva predstava! Néma predstava. Ona što ti uništava čula tokom seksa jeste tišina za koju si mislio da će biti urnebes, i obrnuto. To je jedna od malobrojnih stvari koje me i dalje zaprepašćuju. Još uvek sam pomodreo, pri poslednjim mlazevima, kada se oglašava zvonjava telefona u sobi. To je Marija, moja žena.

„Zdravo, ljubavi“, kažem, dok se svlačim s nogu tamnopute, ipak bez žurbe. Ni Isus Hrist meni ne nabacuje osećanje krivice i ne lupa me po glavi. Ove tri sam unapred platio, dakle, prisustvujem njihovom tihom oblačenju dok komentarišem uz nadmoćni smeh da je koncert prošao u velikom stilu. Čujem ženu kako skakuće od radosti po kući. Kao kengur. Deli sa mnom radosti i bolne trenutke. Plavušu ne vidim, mora da je već izašla iz sobe, uostalom, već je bila obučena. Koji smo kurac imali više unutra da radimo? Žena mi kaže kako naša kćerkica želi da razgovara sa mnom. Čujem onaj nevini glasić: „Tata.“

Dok se crna i druga iskradaju iz sobe ne mahnuvši ni za zdravo ručicom, moja kćerka mi kaže da joj nedostajem. Razmišljam da čitavog života nedostajem.

„Ljubavi, doneću ti poklon kada se budem vratio, sada prekinimo, jer ovde je kasno, zar ti nije rekla mama? To je džet leg, druga vremenska zona, tata se jako umorio, noćas je radio.“

Žurim se, ali zašto?

Spuštam slušalicu, međutim, ne osećam se dobro. Boli me stomak. Ne, nije to čir, džet leg mi uništava stomak. Imam spermu po rukama, trzam se, postoji jedna stvar koju, međutim, nemam, prsten od trinaest miliona. Pre jednog minuta bio mi je na prstu. Ispuštam krik gladnog galeba. Ona kurva plavuša mi ga je ukrala. Zašto i Sinatri takva stvar ne bi mogla da se dogodi? Možda zato što ne skuplja kurve po Tajms skveru. Potvrdu dobijam kada se dokopam novčanika na ulazu. I dolare su maznule one uličarke. I sve zbog one govnarke od moje žene koja već dvadeset godina, kad mi telefonira, zove sistematski onda kada ne bi trebalo. Ta žena, ona je urnebes od neusklađenosti.

Dođe mi da zaplačem.

Dvadeset sedmi je decembar 1979. godine i već nekoliko dana svi su nekako bezobrazniji.

Međutim, ne plačem.

Samo što su mi se sada skurčile Sjedinjene Američke Države, hoću da se vratim u Italiju. I dok spavam, glasno izgovorim ovaj vapaj bola od koga se budim u znoju:

„Gondolijeru, povezi me u Napulj“

Ma koji kurac to znači?